

bylo napadené usnesení zrušeno a soudu I. stolice uloženo, by znovu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovateli lze dáti za pravdu, že ani § 15 ex. ř., ani nařízení ze dne 6. května 1897, čís. 153 ř. zák. nejmenují výslovně »země« (zemské fondy) mezi právními podmínkami, v jejich prospěch je výhoda §u 15 ex. ř. stanovena. Avšak zajisté je »země« podle jejich zřízení zařaditi mezi »svazky« — jak praví ono nařízení — »povolané ke správě veřejných záležitostí, které jsou zákonem zřízeny, by vyřizovaly záležitosti jedné nebo několika obcí, a opatřeny jsou po zákonu právem, zaváděti přírážky na úhradu svých potřeb«. Jsou proto »země« již z tohoto důvodu účastny řečené výhody. Mimo to přiznává ji jak soudnictví (srov. rozh. č. 568 sb. n. s.) a tak i písemnictví, v němž se ovšem ozývají též opačné hlasy, i státu, ačkoliv ani on v § 15 ex. ř. a zmíněném již nařízení není jmenován. Činí tak z nutkové úvahy, že by zákon byl sám se sebou v rozporu a sobě krajně nedůsledným, kdyby jednak činil opatření, by obce a jistě jim na roveň postavené ústavy nebyly v plnění svých úkolů a v dosažení svých zájmů exekucemi pro peněžité pohledávky rušeny, ale těmto vydal na pospas zájmy státu, jež jsou přece nad jiné důležitý a jistě z daleka vyšší než zájmy oněch podmětů, jimž zákon výhodu §u 15 ex. ř. přiznává. Totéž platí v podstatě i o »zemích« jako nejvyšších samosprávných právních podmínkách. (Srv. Neumannův komentář k ex. ř. II. vyd. str. 84 a Grešl v časopise Česká advokacie č. 8 z roku 1925.)

Čís. 6294.

Ku zajištění peněžité pohledávky lze povolití prozatímní opatření zákazem vydání a vybrání peněz v soudní úschově, snaží-li se odpůrce, příslušník státu, jenž nepřipouští vykonatelnost tuzemských rozsudků, vyzvednouti peníze ty, jež jsou jeho jediným majetkem v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 21. září 1926, R I 576/26.)

Návrhu tuzemce, by bylo ku zjištění peněžité pohledávky povoleno proti odpůrkyním, příslušnicím švýcarským, prozatímní opatření zákazem nakládati penězi, složenými v soudní úschově s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl. D ů v o d y: Návrh na povolení prozatímního opatření opírá se, pokud se týče ohrožení žalobního nároku, zejména o to, že žalované dne 15. června 1925 u okresního soudu v Mariánských Lázních navrhly zrušení prozatímního opatření ze dne 27. srpna 1924, které povoleno bylo pouze na čas do 1. července 1925, jakož i vydání 34.100 Kč, uložených u depositního úřadu. Jelikož žalobce opomněl ještě před uplynutím této lhůty v čas znova navrhnouti pro-

zatímní opatření, nelze v tom, že žalované použily příslušejícího jim práva (§§ 391 a 377 druhý odstavec ex. ř.) spatřovati ohrožení žalobního nároku, to tím méně, ježto tu v čase směřodatném pro přípustnost návrhu na zrušení nebylo důvodů, které pro zamítnutí tohoto návrhu uplatňovány byly a které tehdy ještě neexistovaly a chování nebo jednání žalovaných směřující ku zmaření nebo stížení dobytí zažalované pohledávky ani tvrzeno ani osvědčeno nebylo. Okolnost, že žalované bydlí v zahraničí, nemůže o sobě opodstatniti obavu, že uskutečnění žalobního nároku mohlo být zmařeno nebo stíženo.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Ze spisů okresního soudu v Mariánských Lázních, jichž se napadené usnesení dovolává, jest patrné, že odpůrkyně navrhovatele jsou státními příslušnicemi švýcarskými a že v Mariánských Lázních meškaly jen po dobu léčení. Dále jest ze spisů těchto zjevno, že složily na soud původně 70.000 Kč jako jistotu, aby se uvarovaly výkonu prozatímního opatření uschováním a správou jejich svršků a automobilu, stěžovateli k zajištění jeho nároku z náhrady škody usnesením ze dne 27. srpna 1924 povoleného a že jistota tato byla později soudním usnesením ze dne 6. září 1924 omezena na 34.100 Kč. V usnesení ze dne 27. srpna 1924 bylo povolené prozatímní opatření alternativně omezeno jednak do doby, až zajištěný nárok bude lze exekucí uhražovací nebo zjišťovací vymáhati, jednak konečným časovým termínem do prvního července 1925. Po projití této doby učinily odpůrkyně návrh na zrušení prozatímního opatření a vydání na soudě složené jistoty 34.100 Kč, ježmuž však nebylo vyhověno z důvodu, že v době vyřízení tohoto návrhu bylo již Karlu K-ovi povoleno nové prozatímní opatření krajským soudem v Chebu, usnesením ze dne 8. září 1925. Jde nyní o to, zda jsou tu zákonné předpoklady pro povolení tohoto nového prozatímního opatření zákazem vydání a vybrání 34.100 Kč v soudním uschování se nalézajících (§ 379 čís. 3 ex. ř.), pokud se týkají ohrožení nároku navrhovatele ve smyslu druhého odstavce §u 379 ex. ř. Jest nesporno, jak již shora bylo podotčeno, že odpůrkyně navrhovatelovy jsou státními občankami republiky Švýcarské, ve které není zaručena vykonatelnost tuzemských rozsudků, a jistota na soudě uložená 34.100 Kč jest podle spisů jediným majetkem Emmy M-ové v tuzemsku a tato ani netvrdila, že má zde ještě jiné jmění. Vydáním hotovosti 34.000 Kč, jehož se domáhá, byl by nepochybně podstatně stížen navrhovatelem Karlem K-ovi výkon práva, kdyby musel svůj nárok dobývati. V cizím státě, jenž nepřipouští vykonatelnosti československých rozsudků, a disposicí odpůrkyně by navrhovatelem unikl jediný její majetek v tuzemsku, z něhož by mohl dosíci uspokojení žalobního nároku. Nebezpečí, ohrožující vydobytí jeho pohledávky, vychází tedy z jednání odpůrkyně, snažící se vybrati své jmění v tuzemsku ze soudního uschování, jímž má se státi tento její majetek navrhovatelem nepřístupným, ač původně byl určen jako jistota

pro jeho žalobní nárok až do doby, ve které by mohl exekučně býti vymáhán. Jsou tu tedy pro povolení prozatímního opatření zákonné podmínky podle §u 379 druhý odstavec ex. ř.

Čís. 6295.

Pozemková reforma.

Odevzdání zabrané nemovitosti a vyklizení její lze se domáhati proti spolupachtýři přes to, že k nemovitosti přísluší práva jinému spolupachtýři, jež ovšem nesmějí býti dotčena.

(Rozh. ze dne 21. září 1926, R I 702/26.)

Soud první stolice zamítl návrh spolupachtýře, proti němuž byla povolena exekuce odevzdáním a vyklizením zabrané nemovitosti, by byla exekuce zrušena. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel má za to, že když je pouze spolupachtýřem a nikoli samopachtýřem nemovitostí, o jichž exekuční odevzdání jde, nemůže exekuce proti němu býti provedena, dokud se také neprovádí současně proti druhému spolupachtýři, neboť jde o ideální a tudíž nedělené podíly, takže lze odevzdati jen celek, při čemž zvláště vytýká nemožnost vyklizení, když inventář a zásoby na nemovitostech se nalézající náležejí oběma spolupachtýřům rovněž každému jen ideální polovicí a tedy nedílně. Ale to je námitka jen zdánlivě závažná. Netřeba ani opírat se o to, že druhý spolupachtýř, proti němuž exekuce se nevede, jest ochoten dobrovolně nemovitosti vykliditi, takže exekuce není proti němu třeba, a že dokonce nemovitosti, o něž jde, jsou mu přiděleny jako zbytkový statek, jež koupil, a že se tedy jedná o to, by byl uveden v držbu získaného objektu, jak sám stěžovatel zdůrazňuje, dodáváje k tomu, že kupitel ten se svou manželkou dobrovolně s ním v spoluhospodaření pokračuje; netřeba se o to opírat proto, že, i když se od toho odhlédne a se předpokládá, že není tu prohlášení druhého spolupachtýře a není tedy známo, co učiní — mohl by se ovšem zachovati i proti svému tvrzenému prohlášení a již také proto nelze na něm stavěti — dojde se k výsledku, že exekuci lze zcela provést. Zákon (§ 20 náhr. zák.) praví, že exekuce záleží ve vyklizení a odevzdání vypovězených nemovitostí dle § 349 ex. ř., na něž odkazuje, ve vyklizení nebo přenechání, které se provede tak, že výkonný orgán odstraní z nemovitostí osoby a movitosti exekutovy a že se vymáhající strana uvede v držbu nemovitosti, o níž jde. Ale toto uvedení v držbu je hlavní věcí, neboť to právě tvoří vlastní předmět exekuce. Že se při tom odstraňují osoby a movité věci exekutovy, děje se nikoli z právní, nýbrž pouze z hospodářské potřeby, by lidé a věci bývalého držitele tu nezůstaly a novému držiteli (naby-